

[P. Munch.]

Tilfælde ikke har beskæftiget os med i synderlig Grad under Forhandlingerne tidligere. I den højtærede Forsvarsministers Tale forleden Dag hørte jeg forklaret, at nu skulde vi i Fremtiden have Minekastere, disse næsten navnkundige Minekastere, for hvilke den foregaaende højtærede Forsvarsminister i saa blodig en Grad blev haanet af den daværende Ordfører for det konservative Folkeparti. Jeg tænker mig egentlig ogsaa, at hvis vi ser os en lille Smule om i Lovforslaget og faar rigtigt oplyst de forskellige Bestanddele af det, finder vi et eller andet Sted de korte Geværer. Mon de f. Eks. ikke ligger gemt hos det beredne Fodfolk eller et eller andet tilsvarende Sted? Det skulde ogsaa undre mig, om vi ikke, før vi kommer denne Forhandling igennem, paa et eller andet Punkt kommer til at staa overfor nogle uskyldige Tanks, de kunde f. Eks. findes i den nye Motorvognsafdeling. I det hele taget tror jeg, man maa gøre sig klart, at det, man her har tænkt sig, er at have noget af alle de forskellige Ting, som de har andre Steder. Det medfører en overordentlig Kostbarhed, og det medfører, at man stadig arbejder med noget paa en ganske utilfredsstillende Maade, saadan at de, der virker med det, selv har Følelsen af, at de paa hvert enkelt Omraade, som de beskæftiger sig med, altid har for lidt.

Jeg tror ikke, man kommer ud over hele denne Tilstand, før man bekvemmer sig til at anlægge et helt andet Synspunkt og spørger: Hvilke Opgaver kan dansk Militærvæsen virkelig løse? Og naar man har gjort sig dette nogenlunde klart, undersøger man, hvilke Dele af det hidtidige Militærvæsen der er formaalstjenlige dertil, og som vi kan overkomme at have. Men Beslutning derom har den højtærede Regering og dens Meningsfæller foreløbig i hvert Fald ikke kunnet tage, de bliver ved at leve paa Illusionen om det, de kalder et Forsvar for Riget, og knyttet til denne Illusion er deres Forestilling om, at det alt sammen skal være med indenfor vort Militærvæsen.

Hele dette System anser vi for vort Vedkommende for forkasteligt. Vi hævder nu som under tidligere Forhandlinger Nødvendigheden af ganske at opgive det, at gaa til en virkelig Reform, hvor man forvandler i Bund og Grund hele vort Militærvæsen og indretter det paa Løsningen af de beskudne Opgaver, som man i Danmark kan tænke, at man kan løse paa dette Omraade. Vi mener vedblivende, at et Hovedled i denne Forvandling maa være dette,

at vi kommer bort fra den tvungne Soldatertjeneste, der ikke danner et naturligt Grundlag for den Art af Militærvæsen, som vi kan have med Fordel og Resultat i Danmark. Vore Forslag i saa Henseende foreligger jo fra tidligere Tid, Forslag, om hvilke vi har opnaaet Enighed med det socialdemokratiske Parti, og om hvilke jeg vel har Lov til at sige, at i hvert Fald omkring Halvparten af den danske Vælgerbefolkning paa Forhaand staar bag dem, og jeg skulde tro, at kunde vi komme til en virkelig Vælgerafgørelse af Sagen, vilde det vise sig, at betydeligt over Halvparten vilde foretrække dem fremfor det, vi nu arbejder med.

Den højtærede Forsvarsminister hævdede imidlertid, at vi maatte blive paa Grundlaget fra 1922, og han begrundede dette med, at i Virkeligheden forelaa hele den almindelige europæiske Situation nu omtrent, som den forelaa i 1922. Selv om dette var rigtigt, vilde jeg for min Del dog anse det for ganske haabløst at blive ved at arbejde paa det gamle Grundlag herhjemme. Den ærede Ordfører for Venstre (I. A. Hansen) sagde i Eftermiddags, at nu stod jo 23 Millioner Mand, naar man tog de samlede Styrker Europa over, redt til at lade sig bevæbne og drage i Krig. Ja, det er den ulykkelige Følge af den almindelige Værnepligt, det er Resultatet af den store Bevægelse, der byggede de forskellige Landes Militærvæsen paa den tvungne Soldatertjeneste. Men giver ikke selv dette Tal et Indtryk af, hvor haabløst umuligt det er for vort Vedkommende at være med i de Begivenheder, i hvilke et saadant Antal af Mennesker og et saa kæmpemæssigt Materiel som det, der nu rundt om staar til Raadighed, er Indsatsen?

I øvrigt kan jeg ikke erkende, at Stillingen med Hensyn til de europæiske Forhold nu svarer til den, der forelaa i 1922. Under vore Forhandlinger for omtrent to Aar siden indrømmedes det af Venstres Repræsentanter i det Udvalg, som den Gang behandlede Militærspørgsmaalet, at der var visse bestemte Begivenheder i Europas Politik, som i særegen Grad maatte have Betydning for danske Militærforhold; man lagde hele Hovedvægten den Gang paa to bestemte Ting: Tysklands Optagelse i Folkenes Forbund og Afsluttelsen af en Voldgiftstraktat mellem Danmark og Tyskland af videregaaende Art. Siden det Tidspunkt er disse to Ting sket, Tyskland er paa lige Fod med andre Medlem af Folkenes Forbund, og der er mellem Danmark og Tyskland sluttet en af de videstgaaende Voldgiftstraktater, der overhovedet findes.